

případě vydán na zákaz jednání popsanych v zákoně bez konkretisování. Ježto však nekalost určitého jednání může posouditi pravidelně jen soud procesní na základě jednání provedeného s oběma stranami a ježto v řízení exekučním povinný pravidelně ani nemá dostatečné možnosti se přímo brániti tomu, že jeho jednání pod zákaz spadá, maje po případě nejvýše žalobu podle § 36 ex. ř., jest míti za to, že se zdržovací příkaz a žalobní žádání nemůže omeziti na zákaz pouhého opakování téhož činu, nýbrž musí popsati opomenutí, jež má žalovaný budoucně zachovati tak, by jednak již procesní soudce mohl posouditi, zda žádaný zákaz je zákonem odůvodněn a by pak ani exekuční soudce nebyl na pochybách, zda nový čin zakládající kontravenci spadá pod rozsudečný zákaz, a nemusel teprve v exekučním řízení řešiti, zda jde o jednání, které se příčí zákonu o nekalé soutěži. Domáhá-li se žalobkyně jen zdržení se údajů a jejich rozšiřování, které by byly způsobilé ji poškoditi (v soutěži), nemusí ještě jíti o zcela neurčité žalobní žádání, které by se nemohlo vůbec státi předmětem jednání. Výrok rozsudečný zakazující každý údaj a jeho rozšiřování, pokud jest způsobilý škoditi v soutěži, je aspoň tak určitý, že by i exekuční soudce snad mohl posouditi, zda budoucí čin pod takový zákaz spadá, podobně jako by mohl posouditi při zákazu vsáhnutí do věcného práva nebo do absolutního práva imaterielního, zda takový zásah spadá pod rozsudečný výrok. Ale žádání takové jde dále, než připouští zákon o nekalé soutěži. Tento připouští jen vymožení zákazu (příkazu) zdržení se takového jednání, jež bylo již vykonáno, tedy opakování nebo jednání, jež je toho rázu a tak popsáno, že se svou skutkovou podstatou rovná tomu, jež již bylo spácháno. Tomu svědčí slova zákona »takové jednání, těchto údajů a pod.«.

Žádá-li tedy žalobkyně zákaz každého údaje, jenž by byl způsobilý škoditi, žádá v podstatě více, než má právo podle zákona. Hledíc k usnesení odvolacího soudu, není třeba uvažovati, zda náleží procesnímu soudu, by v takovém případě vyhověl žalobě jen částečně potud, že zakáže opakování již provedeného činu vylíčeného v žalobě a zjištěného a zamítne žalobu, pokud žádá zákaz i jiných jednání způsobilých škoditi, jež nejsou ani konkretisována v žalobě. Postačí, že žalobci má býti poskytnuta možnost, by žalobní žádání slovně upravil podle děje vylíčeného v žalobě, s čím souhlasí i nejvyšší soud. Odvolací soud tudíž právem zrušil prvý rozsudek.

Čís. 12162.

Nájemce pozbyl nároku na vydání zbytku nejvyššího podání, jenž mu byl podle § 227, druhý odstavec, ex. ř. přikázán pod podmínkou, že dojde k předčasnému zrušení nájemní smlouvy vydražitelem, byla-li nájemní smlouva vydražitelem zrušena z důvodu, který by podle nájemní smlouvy byl i původního pronajímatele opravňoval ke zrušení smlouvy.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, R I 971/32.)

Podle rozvrhového usnesení ze dne 21. června 1932 nebyl Bohumilu K-ovi přikázán zbytek nejvyššího podání k částečné úhradě nároku na náhradu za vložené právo nájemní. Re k u r s n í

s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: V původním rozvrhovém usnesení ze dne 11. června 1931 byla vyslovena zásada, že stěžovatel Bohumil K. obdrží na částečnou úhradu svého náhradního nároku za předčasné zrušení nájemního práva zbytek nejvyššího podání 5584 Kč, že však nárok jeho dosud nevznikl, poněvadž nájemní smlouva dosud nebyla zrušena, a byl mu proto přikázán zbytek nejvyššího podání pod podmínkou, že k předčasnému zrušení smlouvy dojde, a byl zbytek ten zatím uložen na úrok. Proti rozvrhovému usnesení ze dne 11. června 1931 nebyl podán rekurs ani Bohumilem K-em, ani vydražiteli, takže právní mocí tohoto rozvrhového usnesení vytvořen byl právní poměr mezi K-em a vydražiteli usnesením oním stanovený a nemůže se stěžovatel Bohumil K. teprve nyní dovolávat ustanovení § 150 ex. ř. a tvrditi, že v důsledku tohoto zákonného ustanovení nájemní poměr již neexistoval. Nájemní poměr trval dále vzhledem k právní moci rozvrhového usnesení a otázka náhrady za předčasné jeho zrušení nemůže již spočívat na § 150 ex. ř., nýbrž jest ji řešiti jen do budoucna vzhledem k okolnostem, podle nichž později k faktickému zrušení nájemního poměru došlo. Již v rekursním usnesení tohoto soudu ze dne 23. ledna 1932 byl vysloven názor, že náhradní nárok příslušel by Bohumilu K-ovi jen, kdyby nájemní poměr byl předčasně zrušen vydražitelem ve smyslu exekučního řádu, tedy zejména podle § 1121 obč. zák., nikoliv, když stěžovatel pro neplacení nájemného byl rozsudkem okresního soudu v L. ze dne 26. listopadu 1931 uznán povinným vykliditi dům do 1. ledna 1932 v poledne a vyklizený jej odevzdati vydražitelům. Poukaz k tomu, že důvody tohoto rozsudku nejsou správné a že stěžovatel nechal rozsudek ten vejíti v moc práva jen proto, že jest člověkem chudobným, nemůže zabrániti, by k tomuto právoplatnému rozsudku nebylo soudem rekursním přihlíženo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Správný jest názor rekursního soudu, že je vycházeti z pravoplatného rozvrhového usnesení ze dne 11. června 1931, a že proto se nemůže stěžovatel teprve nyní dovolávat ustanovení § 150 ex. ř. Opatření v tomto usnesení o zbytku nejvyššího podání 5.581 Kč sloužilo k tomu, by byl zajištěn stěžovatelův nárok na užívání nájemního předmětu po celou dobu ve smlouvě vymíněnou. Nesejde na tom, zda důvody rozsudku ze 26. listopadu 1931 byly správné, poněvadž rozhodnou jest jen skutečnost, že nájemní poměr byl zrušen z toho důvodu, že stěžovatel jako nájemník neplnil povinnost ve smlouvě mu uloženou, nikoliv z toho důvodu, že vydražitelé použili práva přiznaného jim v § 1121 obč. zák. Neboť, ana nájemní smlouva byla zrušena vydražiteli z téhož důvodu, který podle smlouvy byl by k tomu opravňoval i původního pronajímatele, neměl stěžovatel již nárok na dodržení nájemní doby a tedy ani na náhradu škody z jejího nedodržení. Nebylo tu proto podmínky, na které podle pravoplatného rozvrhového usnesení záviselo vydání částky 5.581 Kč stěžovateli, a právem nižší soudy nevyhověly jeho návrhu.